

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

XVI. De Religiosis ejectis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

rand. Anell. Fraxinel. Vide item Cardinal. Delugo, diff. 19. num. 259. ubi multos citat; denique Urbani decretum, de quo supra, rem istam definit.

CAPUT XVI.

De Religiosis ejectis.

IESUITÆ docent, ejectum ex sua Religione, non teneri emendare suos mores, ut denuo admittatur, nec amplius Obedientiæ voto constringi.

REFELLITUR.

EQuidem Navarrus *consil. 51. de regular. & commentar. 2. num. 33. & 36.* censet, ejectum per sententiam definitivam & absolutam, non teneri ad reditum, nec posse compelli per Superiorem Monasterii, ut redeat; quia, inquit, per sententiam illam, Religiosus definit esse membrum illius Ordinis, ac proinde eximitur ejus jurisdictioni; interpretatur autem *cap. ult. de regul. de ejectis* in iustè & inordinatè, & non per sententiam definitivam; docet etiam, non teneri emendare sese, ut sit habilis ad reditum; quod ita intelligendum est, non quidem quod non teneatur corrigere mores suos, quatenus ad peccandum ipsum inclinant, omnes enim ad hoc tenentur, sed quatenus illum ad tale institutum religionis minùs habilem reddunt; videri possunt alii apud Dianam *tom. 2. tract. 2. resol. 60.*

Communis tamen & verior est sententia, ejectum teneri se corrigere, ac redire, quoties à Religione revocatur, eumque obstrictum manere tribus votis essentialibus Religionis; ita Lessius *lib. 2. cap. 41. num. 111.* D. Bonavent. *quest. 2. in Regul. S. Francis. Sylvest. v. religio 6. quest. 12.* Sà v. *relig. num. 40.* Sanch. *lib. 6. in Decalog. cap. 9. num. 25.* L. ym. *lib. 4. tract. 5. cap. 13. num. 6.* Socus *lib. 7. quest. 1. art. 1.* Atragon. *2. 2. quest. 88. art. 3.* Philarc. *tom. 1. p. 2. lib. 2. cap. 21.* Mirand. *tom. 1. quest. 52. art. 3. &c.* Quid plura, præter constitutionem Gregorii X. latam in Concilio Lugdunensi, habemus decretum de Apostatis fugitivis & ejectis, autoritate Urbani VIII. firmatum, ut videre est in Bullario, *constit. 26.* Urbani, quod prædictam Gregorii constitutionem innovat, explicat, ampliat, &c. additis poenis in eos, qui contra tale decretum aliquid moliri præsumperint.

CAPUT XVII.

De justa compensatione.

DOCENT quoque, famulos, qui de mercede stipendii que conqueruntur, posse certis in occasionibus, tantum è bonis Dominorum usurpare, quantum arbitrantur necessarium esse, ut operæ & labori merces æqualis sit.

REFELLI-

quali licet usu contrario & desuetudine, tunc tenentur in Gallia abrogatæ essent.

Quod attinet ad Sacerdotum lapsus, castigabantur iniqui Canones illorum peccata, sed publicè non arcebant, sed ne Episcopis quidem ipsis peccata occultata verò peccata arbitrio & prudentia occultari permittentur: videri possunt auctoritates *can. 22. & 23. dist. 5.* Item *can. 10. & 22. dist. 82. de penitentia* Sacerdotum, qui fornicatione, aut libidine lapsi sunt: deinde Anton. Augustinum, qui multa ex penitentibus libris ad calcem sui compendii atrexit, deinde apud Morinum, qui eadem repetit, ad penitentiam publicorum delictorum poenæ præscribitur: si Ecclesia renovare velit prædictos Canones contra publicos Sacerdotum lapsus, Casuista hanc poenæ alientur; at propter occulta peccata ex solent, quæ nullam irregularitatem importat, alius ministerio ablegandos, & arcana illa veluti non divulganda esse non putant. Hæc sanè à moderata accipi velim, ut flagitiis nonnullorum Sacerdotum minime patrocinentur, vel eorum mulierum approbent, qui sine vocatione legitima, quodam potius questus cupiditate, quam religionis studio ad Ordines protrudunt sese; non approbo etiam illorum Sacerdotum irreverentiam, qui cupido, quo scilicet lapsi sunt, etiam si nullum scandalum imminet, rem sacram faciunt; nullum novum Casuista, qui hoc approbet; dixi, modò nullum scandalum imminet; hæc enim ratio irreverentiam excusat, in hoc, ni fallor, prudentes & pii Confessarii dissent à Casuistis suo munere probe detingit.

Id porro, quod non nemo scripsit, optandam esse minimam opum Sacerdotum copiam, qui singulis diebus incruentum sacrificium Deo offerant; si desiderandum, si fieri posset, ut bestia, & omnes creature in Sacerdotes converterentur, ut tantam gloriam creatori suo redderent; nihil absurdum, opinor, præ se ferre, pium est omnino desiderium; imò in Casuistis illorum puerorum, quod Sacerdotes solent rite, Ecclesiæ approbatione firmato, post Missam recitant, omnia Dei opera, atque adeo peccata de bestia invitatur, ut benedicat Domino; nulli sane in his, nisi sanctum & pium perspicio; aliud demum, quod opponitur de duplicato stipendio pro una Missa, ne quid in hac causa dissimulem, Resp. ex quovis ordine, quæ sæcularium, quæ regularium, 300. vel 400. ab hinc annis, nonnulli docui ille, sacrificium Missæ pro pluribus oblationibus illis prodesse, quantum si pro uno duntaxat offerretur; ex qua doctrina, nonnulli deduxerunt Sacerdotem egentem, pro pluribus idem sacrificium offerre posse, & multiplex stipendium accipere, quo suam tenuitatem sustentet. Hoc tamen committere à Theologis rejicitur, & usus illius opinio à Urbano VIII. singulari decreto prohibita fuit; quippe quæ fidei publicæ repugnet, & in scandalum multis: adde sis injustitiam, quando quædam, qui plura stipendia pro una Missa accipiunt, stipendium excederet; præterea cum ipsæ, de singulis Missis pactus est, igitur plures negotiationes contraxit; usus demum Ecclesiæ & communis fidelium sensus contrarius est; neque ubi darent stipendium, si scirent, te jam esse episcopum. Vide Gibalinum de Simonia, *quest. 18.* multos citat, scilicet Cordub. Suar. Angel. Mi-